

Powerhouse Nina de la Parra knalt van het podium

Nina de la Parra maakte naam als theaterregisseur, maar verrast nu met een cabaretsolo. In *Gods wegen* onderzoekt ze haar achtergrond als Nederlands-Surinaamse vrouw en de vraag wat goede seks is.

Nina de la Parra in 'Gods wegen'. Foto Jochem Jurgens

Cabaret

Nina de la Parra: Gods wegen. Regie Titus Muizelaar. Gezien 29/9, Bellevue, Amsterdam. Tournee t/m 15/4/2020. Info: ninadelaparra.com

‘Jullie kijken naar *filth, scum*, schuld’, zegt Nina de la Parra. Haar verre voorouders waren rijke plantagehouders in Suriname, met 734 slaven in bezit. Ja, ze is schuldig, maar anno 2019 is de familie failliet, relativeert ze. „Mijn vader belde pas om geld van me te lenen”, zegt ze.

Nina de la Parra (1987, Surinaamse vader, Nederlandse moeder) heeft heel wat te vertellen in haar cabaretprogramma *Gods wegen*, maar het grootste genot is haar furieuze, ongegeneerde optreden. Deze vuilbekkende dame knalt van het podium met haar op hoog tempo in vier talen vertelde ervaringen als „vrijpostige bakra-meid” in Paramaribo en Nederland. Desondanks verliest ze geen moment de controle. Haar tekstbehandeling is voorbeeldig.

In de eerste deel van *Gods wegen* vertelt ze over hoe haar familie van Sefardische Joden zich in Suriname vestigde en over haar opgroeien in Paramaribo. Op school begon de les met het zingen van het Surinaams volkslied. Ze analyseert de tekst. „*Aan Zijn grond zijn wij verpand?* Niemand had een keuze!”: de Javanen niet, de Ghanezen niet.

Een veel groter deel van de voorstelling spendeert ze aan haar dwarse opvattingen over relaties, seks en feminisme, waarbij ze schaamteloos haar verlangens benoemt. Met de Noord-Europese man die onder druk van nieuwe maatstaven zijn voorkomendheid en zijn inlevingsvermogen etaleert, heeft ze weinig op. „Just fuck me!” schreeuwt ze. In een mooie performance laat ze zien hoe klein die moderne man is geworden.

En passant passeren er diverse onverwerkte trauma’s in de verhalen, die zich losjes concentreren rond de vraag wie ze is. Haar zoektocht zet ze voort in de jazzy popsongs die ze zingt, begeleid door een fijnzinnig spelend jazztrio. De muziek maakt het toch al bruisende optreden extra feestelijk.